

ARI PAULOW

PÄÄSTÄ
MEIDÄT
PAHASTA

Päästä meidät pahasta

Ari Paulow

Päästä meidät pahasta

SAGA Egmont

Päästä meidät pahasta

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2006, 2021 Ari Paulow and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241288

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Kirja perustuu löyhästi tositapahtumiin.

Henkilöt ovat mielikuvituksen tuotetta.

Kari Kontion muistolle. Kiitos, Kontsa.

Preludi

Toukokuun alku

– Perkeleen perkele!

36-tuumainen laajakuvatelevisio oli niin suuri ja painava, että Ekellä oli vaikeuksia kantaa se pimeässä alas lastauslaiturin rappusia. Toimitusta hankaloitti myös yötaivaalta kohiseva sade, joka teki jyrkät betoniportaat petollisen liukkaiksi. Eke yritti katsoa mihin astui, mutta samalla hän vilkuili olkansa yli kuin jotakin peläten.

Mies oli hermostunut päälakeaan myöten. Sen näki kauempaakin, vaikka hän erottui vain tummana varjokuvana kodinkoneliikkeen harmaata elementtiseinää vasten. Liuta kirosanoja kajahteli tuuheiden pensaiden reunustamalla takapihalla hänen väistellessään asfaltille kertyneitä vesirapakoita.

Mutta Eke oli nuori ja vahva. Muutamassa hetkessä hän ehti *TURVAPOJAT*-tarroin varustetun farmari-Volvonsa peräpäähän. Pihalampun kelmeä valo piirsi syviä varjoja hänen kasvoilleen,

kun hän vilkaisi vielä kerran ympärilleen ja nosti raskaan pahvilaatikon avoimeksi jätetystä takaluukusta sisään autoon.

Täsmälleen sillä hetkellä painoin digitaalikamerani liipaisinta ja ikuistin bittien virtuaalimaailmaan sekä Eken hoikat piisaminkasvot että hänen käsissään olevan Panasonic-laatikon. Vielä kaksi nopeaa painallusta ja työpäivä oli osaltani pulkassa. Nyt muistikortilla oli myös Volvon rekisterinumero.

Otin kamerani oksanhangasta ja astuin syvemmälle pensaikon kätköön. Olin juuri kuvannut varkaan itse teossa, joten oli aika lähteä kiikuttamaan todisteet parempaan talteen. Käytännössä siirtäisin datan kannettavalle tietokoneelleni ja meilaisin tiedoston toimeksiantajalleni eli Turvapojat Oy:n toimitusjohtajalle Janne Rajavuorelle.

Näin me yksityisetsivät todellisuudessa toimimme. Keräämme rikosjutun selvittämiseksi tarvittavan materiaalin ja luovutamme aineiston sen tilaajalle. Vastoin yleistä harhaluuloa yksityisetsivät tekevät ”pidätyksiä” vain elokuvissa ja dekkarikirjallisuudessa. Oikeassa elämässä sellaista tapahtuu erittäin harvoin jos koskaan. Silloin oikea termi on verekseltään tavatun rikollisen kiinniotto.

Olisi tietenkin komeaa lyödä konnia rautoihin, mutta sellaiseen ei yksikään lupakyttä mielellään ryhdy. Kiinniottossa on omat riskinsä, ja siitä seuraa oman henkilöllisyyden paljastuminen. Se taas saattaa johtaa kostotoimiin ja siihen, että tulevaisuudessa peitetehtävissä työskentely on vaikeaa ellei peräti mahdotonta.

Ja peitetehtävissä työskentely on ammatissamme ensiarvoisen tärkeää. Siihen turvaudutaan varsinkin selvitetessä suuria myymälävarkaus- ja teollisuusvakoilujuttuja. Niinpä olin nytkin jo kuutisen viikkoa huhkinut vartijana Turvapojat

Osakeyhtiössä, jonka johtaja epäili firman duunareita suojelukohteissa tapahtuneesta laajasta arvotavaroiden hävikistä.

Puolitoista loputtoman pitkää, melkein raitista ja tylsää kuukautta olin ilmoittautunut töihin Turvapoikien konttoriin Toppilassa. Viitenä iltana viikossa olin mustissa haalareissa ja raskas varustevyö ylläni lähtenyt reitilleni tarkastamaan, että palveluksistamme maksavien yritysten lukot olivat kiinni ja ikkunat ehjiä.

Tai näin kaikki parikymmentä työtoveria toivoakseni luulivat. Todellisuudessa niin ei ollut tapahtunut kertaakaan. Sen sijaan olin seurannut kollegoitani pystyäkseen vähitellen sulkemaan viattomat epäilyjen ulkopuolelle.

Pikkuhiljaa, askel askelelta ja ajokilometri ajokilometriltä olin haarukoinnissani onnistunutkin. Nyt minulla oli hallussani tarvittavat dokumentit, jotka voisin luovuttaa johtaja Rajavuorelle, joka epäilemättä luovuttaisi ne edelleen Oulun poliisille. Poliisi puolestaan ottaisi tilapäisen kollegani Erkki ”Eke” Hemanuksen kiinni ja tekisi kotietsinnän hänen asuntoonsa ja autoonsa.

Siksi minun olikin häivyttävä paikalta vähin äänin. Jos Hemanus huomaisi kärynneensä, hän painelisi niiltä sijoiltaan tyhjentämään huushollinsa varastetuista tavaroista, joita hänellä luultavasti oli nurkat täynnä. Hän tuskin oli ehtinyt kaupitella niitä kaikkia edes siihen todellisen vähittäismyyntihinnan murto-osaan, minkä hyödykkeistä pimeillä markkinoilla saisi.

Käännyin palatakseni autolle, jonka olin jättänyt parkkiin viereiselle kadulle. Työnsin muutaman pihlajanoksan edestäni, kun äkkiä tajusin tyrineeni hommat perusteellisesti.

Edessäni virnisteli leveänaamainen korsto, jonka tunsin liiankin hyvin, vaikka olin tavannut hänet ensimmäisen kerran

vain kuusi viikkoa sitten. Tai paremminkin pitäisi kai sanoa, että tunsin tietyn ihmistyyppin, jota hän edusti sen puhtaimmassa muodossa.

Ylimielinen, sivistymätön ja aina valmis käyttämään tarpeetonta väkivaltaa. Sellainen veijari oli 30-vuotias Rauno Henrik Tapiosaari, Eke Hemanuksen paras ystävä ja vartiointiliikkeen taukotuvan kahvikaveri.

Ranelle oli kertynyt mittaa reippaat 180 senttiä eli suunnilleen yhtä paljon kuin hänen sielunveljelleen Ekelle. Hartioita hänellä oli kuitenkin selvästi enemmän – seikka, joka oli sekä suotuisten geenien että jokaviikkoisten punttisalikäyntien seurausta. ”Kaupalliset salit on hinteille, mä käyn kaupungin urheilutalolla”, oli Rauno tölväissyt pari viikkoa sitten nähdessään minun astuvan ulos yksityisen kuntokeskuksen ovesta Heikinkadulla. Niinpä tietenkin. Olihan se niin perhanan väärin, jos joutui maksamaan omasta harrastuksesta ja pitkää päivää tekevä kuntosaliryttäjä sai korvauksen vaivoistaan. Vielä enemmän Rauno-poikaa kyrsi yksityisillä kuntosaleilla käyvien joutava tapa käydä suihkussa harjoituksen päätteeksi.

Rane virnuili koko hohtavan hammasrivistönsä leveydeltä, mutta hymy ei johtunut siitä että hän oli ansaitulla vuosilomalla. Pikemminkin röyhkeän itsevarma ilme kertoi miehen tyytyväisyydestä hänen onnistuttuaan yllättämään minut puuhistani.

Jostakin kumman syystä mieleeni muistui, että olin kuullut Rauno Tapiosaaren enon olevan hammaslääkäri – suvun ainoa ylioppilas ja musta lammas kuulemma. Siitä varmaan johtui Ranen hammaskaluston valkea tasaisuus, joka erottui hyvin jopa pensaikkoa vaivoin valaisevan katulampun kajossa. Loitompana

kadulla näkyi hänen kymmenen vuotta vanha pikkubemunsa, jota hän luultavasti rakasti jopa enemmän kuin itseään. Ainakin hän puunasi kulkupeliään aina kun siihen tarjoutui pienikin tilaisuus.

Minulle sen sijaan ei tarjottu tilaisuutta nousta hopeanharmaaseen ST 220 Mondeooni, joka seisoi parkissa BMW:n takana. Rauno Tapiosaari ponkaisi eteeni ja tukki reitin rotevalla rovillaan. Hänen aloitusrepliikkinsä oli väkivaltavideoiden perusklisee, mutta annoin sen hänelle anteeksi. Teatterilevitykseen kelpaamattomat toimintapläjäykset olivat hänen ainoa informaatiolähteensä, niiden avulla hän hahmotti maailmaa ympärillään.

– Mitä kyttä? Vituttaako että jäit kiinni? Häh, vastaa!
Pelottaako saada turpaan ja kunnolla?

Kolme kysymystä joihin Rane ei malttanut odottaa vastausta. Samassa hän jo kurotti kaulaansa ja huusi:

– Ekee! Se on täällä. Jätkä tärisee ku haavanlehti. Sillä on kuset ja paskat housussa. Loiki tänne ja ota laku mukaan!

Muutamaa juoksuaskelta myöhemmin Erkki Hemanus puhisi vieressään kykenemättä hillitsemään raivoaan. Hänenkin ensimmäinen puheenvuoronsa oli varsin alatyylinen mutta sellaisenaan tilanteeseen sopiva.

– Saatanan paskahattu. Luulitsä perkele, ettei me muka tiedetty kuka sä olet? Ja tommonen vielä, toimittajien lellipentu ja sankarikyttä. Tuon sun typerän pärstän tuntis kaikki vaikka siihen vedettäs kilo pakkelia päälle.

Erkki Nikolai Hemanus esitti asiansa mustavalkoisesti, mutta omalla suorasukaisella tavallaan hän oli oikeassa. Karupiirteinen naamatauluni oli viime aikoina esiintynyt oululaisten aviisien sivuilla aivan liian usein. Syynä tähän olivat pari mediaseksikästä

juttua, jotka olin onnistunut selvittämään, sekä Jerry Cottoneita väsäilevän serkkuni Arttu Palovaaran salanimellä kirjoittamat kaksi kirjaa. Tutkimuksiini löyhästi perustuvat tarinat oli yhdistetty toilailuihini helposti, koska ne olivat herättäneet jonkinmoista huomiota ainakin paikallistasolla.

Eke läsäytti pampun kämmeneensä kuin kokeeksi. Luonnollisesti hän puhui tarkkaan imitoitua yleissuomalaista rosvo slangia eikä paikallista murretta.

– Kuulitko vitun väkäleuka? Mä kysyin sulta jotain. Tuleeko sitä tekstiä, vai pitääkö tehostaa sanomaa tällä nuoriso-ohjaajalla?

Hän työnsi jyr sijänkaskvonsa muutaman sentin päähän omistani – niin lähelle että saato in haistaa ientulehdukselle ja Aroma-sätkille tuokshtavan hengityksen. Pysyin kuitenkin tyyne n ä enk ä antanut kuvotuksen näky ä ilmeestäni. Sano in rauhallisesti:

– Kaikki kuuluu mitä puhutaan. Mutta mitä sin ä halusitkaan tietää? Kiinnostaako Kärppien ensi talven aloituskokoonpano, vai haluatko mahdollisesti kuulla viiden vuorokauden sääennusteen? Käsittääkseni Pekka Pouta lupasi, että epävakainen sää jatkuu vielä monta päivää.

Vedin kasvoilleni huolettoman virneen, mutta mimiikkani ei hämännyt kaveruksia.

– Vielä vittuilee...

Rauno Tapiosaaren murina kuulosti pahaenteiseltä. Hän tarttui toisella kädellä olkavarteeni, toisella rinnallani roikkuvaan kameraan.

– Vittu Eke. Jätkä kuvas pusikosta, kun sä nostit sen telkkarin Volvoon. Tää saatanan pikku paska on varmaan kytänny meitä koko ajan. Montako kertaa sä olet oikein seurannu meitä, nilkki?

Viimeiset sanansa Rauno Tapiosaari melkein karjaisi. Samalla hän ravisteli minua niin rajusti, että heiluin puolelta toiselle kuin marionettinukke. Sivullani Eke kohotti lähes metrin mittaisen pampponsa lyöntivalmiiksi. Tilanne oli luisumassa käsistä vinhaa vauhtia.

Kaikkein eniten olin huolissani 1 500 euron kamerastani ja sen sisällöstä. Jos menettäisin tuliterän Canonini, menettäisin myös jutun selvittämisestä luvatus bonuksen.

– Tämä taisi olla kolmas kerta, valehtelin päin näköä. – Joten eiköhän pojat vihelletä peli poikki. Lusitte mitä lusitte ja aloitatte sitten puhtaalta pöydältä. Ei tämä ainakaan riehumalla kummene.

En halunnut provosoida konnapoikia enempää kuin oli tarpeen. Niinpä koetin näyttää yhtä aikaa lauhkealta kuin lammas ja vakuuttavalta kuin vuorineuvos. Samalla latasin puheenvuorooni kaiken sen arvovallan, mitä kymmenen vuotta kovassa ammatissa oli antanut. Se ei ollut kovin paljon.

– Kuulitko Eke? Mammanpojalla tuli äitiä ikävä. Vellithän tällä raukalla tulee kohta housuun.

Näytti siltä että Rane purskahtaa nauruun, mutta se oli vain optinen harha. Iänikuisista videofilmeistään hän oli oppinut, että kolkko virne on tehokkaampi pelote kuin suoranainen uhkailu.

– Etkä sä ole mitään kuvannu aikasemmin, Eke lisäsi. – Jos olisit, niin et sä kyykkis täällä pusikossa kyttäämässä. Vittu, mää veikkaan, ettet sä tienny meistä yhtään mitään ennenku tänä yönä.

Valitettavasti Erkki Hemanus oli oikeassa. Äsken ottamani kuvat olivat tosiaan ensimmäiset, joihin olin saanut tallennettua hänet evakuoimassa toisten omaisuutta. Ranesta minulla ei ollut vielä minkäänlaista materiaalia.

– Sinuna en olisi niin varma, jatkoin vedätystä. – Eiköhän lähdetä laitokselle selvittämään tämä asia niin päästään loppuyöksi nukkumaan. Kerran se vain kirpaisee, sanoi mummo kun vaarilta kaulan katkaisi.

Pyyhkäisin hikeä otsaltani, mutta tuo pieni liike sai parivaljakon toleranssikynnyksen ylittymään lopullisesti. Rane tarttui kurkkuuni suurilla kourillaan ja Eke huitaisi lapaluuni tienoille pitkällä pampullaan. Parahdin kivusta, mutta pysyin vielä pystyssä. Hurjistunut Eke antoi viimeisen tuomion:

– Vittu Rane. Hakataan tämä paska ja säretään tuo kamera. Ei sillä oo kuitenkaan mitään muuta meitä vastaan!

– Ja kunnolla, ärisi Rane. – Oppii käyttää ihmisiä, saatanan pelle!

Siitä se lähti. Rauno puristi kurkkuani, kunnes silmissä säkenöi ja keuhkot kiljuivat happea. Erkki-poika veteli pampullaan pitkin selkäruotoani sen kuin ehti. Yritin suojella kameraani ja pyörähdin niin että pääsin Ranen ja Eken väliin. Vapaalla kädelläni riuhdoin Ranen sormia, jotka painoivat torveani kuin ruuvipihdit.

– Kyttä rimpuilee, Rane kurahti, eikä ehtinyt muuta sanoa. Kiskaisin hänet iholle ja kumarruin äkkiä matalaksi. Samalla hetkellä Eke heilautti pamppunsa vimman vallassa kohti nuppiani.

Isku mäjähhti suoraan Ranen ohimoon.

– Sori perkele! älähti Eke, mutta Rane ei virkkanut enää mitään. Hän valahti veltoksi ja tipahti maahan kuin sateenpieksämä lehmänpaska.

Ekellä hitsasi isopyörä kiinni.

– Vitun Hakmanni, nyt sä kuolet, hän kiljaisi äänihuulet vavisten ja kohotti pamppunsa uuteen iskuun.

Peräännyin askelen. Piisamikuono oli muissa maailmoissa, mutta yritin vielä puhua hänelle järkeä.

– Rauhoitu Eke! Eihän tässä ole mitään mieltä. Et sinä istu kuin muutaman kuukauden ja saatat hyvässä lykyssä selvitä ehtoollisella. Ei sen takia kannata...

Mutta Erkki Hemanus ei enää kuunnellut. Kiinni jäämisen aiheuttama raivo oli niin suuri, ettei hän malttanut pysähtyä pohtimaan vaihtoehtoja. Sitä paitsi pikkukonnista on kunniakkaampaa mennä istumaan väkivaltarikoksesta kuin varkaudesta. Silloin on linnassa kova jätkä.

Uusi lyönti vonkaisi kohti arpista kaaliani.

Väistin pampun, mutta silloin minulle riitti. Kurkkutorvea kivisti ja hartioita vihloi aivan tarpeeksi. Hemanuksen oli aika maistaa omia rohtojaan.

Astuin äkkiä eteenpäin ja tinttasin lyhyen jabin vartijakonnan leuankärkeen. Eke notkahti taaksepäin, mutta en antanut hänen toipua. Seurasin perässä kuin varjo ja upotin maastokenkäni kärjen hänen nivusiinsa.

Eke pudotti pampun ja tarttui muniinsa villisti ulvoen. Hän oli oksentaa sämpylänsä ruohikkoon, mutta en malttanut lopettaa leikkiä siihen. Rusautin polveni hänen nenäänsä, huitaisin pipon kaljulta ja pamautin loppukaneetiksi vihaisen sivukoukun suojattomaan poskeen.

Se riitti.

Erkki Nikolai Hemanus nytkähti kontalleen ja rojahti turvalleen tutkaparinsa Rauno Tapiosaaren viereen. Odotin hetken, mutta kumpikaan miehistä ei noussut jatkamaan kamppailua. Äkillinen taisteluväsymys oli saanut yliotteen äsken niin virkeistä velikullista. Konnat reuskottivat yösateen

Kempeleläisen teollisuusneuvoksen tytär on kadonnut. Ensin ajatuksena on, että tytär on ottanut vain rokulipäivän. Mutta kun tyttären bemari löytyy parkkipaikalta, virta-avain lukossa ja kännykkä penkillä, on selvää ettei kyse ole omaehtoisesta katoamisesta. Tilanne muuttuu entistä uhkaavammaksi, kun teollisuusneuvos saa satojen tuhansien lunnasvaatimuksen...

Yksityisetsivä Jesse Hackmanin on aika hypätä puikkoihin – kuka oikein voi olla teollisuusneuvoksen tyttären sieppauksen takana? Sieppaus vie Hackmanin keskelle pelottavaa tapahtumaketjua, jossa yksityisetsivän on syytä pelätä myös oman henkensä puolesta.

Ari Paulow (s.1954) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti dekkareistaan. Dekkarien lisäksi Paulow on julkaissut myös nuortenkirjoja. Paulow työskenteli pitkään ravintoloitsijana kirjailijan työnsä ohella.